

Sygn. akt: I C 30/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 września 2015 r.

Sąd Rejonowy w Nidzicy I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Elżbieta Gembicka
Protokolant:	st. sekr. sądowy Krzysztof Rydzewski

po rozpoznaniu w dniu 1 września 2015 r. w Nidzicy

sprawy z powództwa A. Z.

przeciwko (...) SE z siedzibą w R.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) SE z siedzibą w R. na rzecz powódki A. Z. kwotę 10.520,00 zł (słownie: dziesięć tysięcy pięćset dwadzieścia złotych) z ustawowymi odsetkami od kwoty 9900,00 zł (słownie: dziewięć tysięcy dziewięćset złotych) od dnia 12 czerwca 2013 roku do dnia zapłaty, od kwoty 470,00 zł (słownie: czterysta siedemdziesiąt złotych) od dnia 12 czerwca 2013 roku do dnia zapłaty, od kwoty 150,00 zł (słownie: sto pięćdziesiąt złotych) od dnia 19 grudnia 2013 roku do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 3243,00 zł (słownie: trzy tysiące dwieście czterdzieści trzy złote) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2400,00 zł (słownie: dwa tysiące czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

III. nakazuje ściągnąć od pozwanego (...) SE z siedzibą w R. na rzecz Skarbu Państwa – kasa Sądu Rejonowego w Nidzicy kwotę 522,23 zł (słownie: pięćset dwadzieścia dwa złote dwadzieścia trzy grosze) tytułem zwrotu kosztów postępowania tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować.

2. za 21 dni.

N. dnia 01.09.2015r.

Sygn. akt I C 30/15

UZASADNIENIE

Powódka A. J. (obecnie Z.) wniosła pozew przeciwko pozwanemu **(...) SE z siedzibą w R. (...)** o zapłatę kwoty 9.900,00 zł na rzecz powódki tytułem dopłaty zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wraz z ustawowymi

odsetkami od dnia 12 czerwca 2013 roku do dnia zapłaty, kwoty 470,00 złotych tytułem odszkodowania za koszt leczenia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 12 czerwca 2013 roku, kwoty 150,00 złotych tytułem odszkodowania za koszt prywatnej konsultacji lekarskiej wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów sądowych wraz z kosztami zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego żądania powódka podniosła, że wnosi o zasądzenie należnego zadośćuczynienia z powodu wypadku drogowego mającego miejsce w dniu 12 lutego 2013 roku, gdzie jako pasażerka samochodu osobowego odniosła obrażenia wskutek przedmiotowego zdarzenia. Powódka nie pamięta o okoliczności wypadku. Pamięta jedynie, że auto którym podróżowała jako pasażer wpadło w poślizg i pojazd obracając się wokół własnej osi wpadł do rowu.

Po wypadku powódka została przetransportowana karetką pogotowia do Szpitala, ale na izbie przyjęć nie wyraziła zgody na przyjęcie do szpitala, ponieważ nie posiadała ubezpieczenia zdrowotnego. Powódka wskazała, że już sama interwencja karetki pogotowia stała się kosztem leczenia, za który musiała zapłacić kwotę 470 złotych. W ocenie powódki, dziwi stanowisko pozwanego w zakresie zastosowania 30 % przyczynienia się powódki do skutków zdarzenia. Powódka odmówiła przyjęcia na izbę przyjęć, żeby nie generować kosztów leczenia w szpitalu wobec braku ubezpieczenia zdrowotnego. Pozostanie powódki w szpitalu spowodowałoby znaczne koszty i zwiększyłoby zakres odpowiedzialności pozwanego. Tym samym zdaniem powódki nie można zarzucać, że brak wyrażenia zgody na przyjęcie do szpitala przyczyniło się do szkody.

Powódka w wyniku wypadku doznała stłuczenia okolicy lędźwiowej kręgosłupa. Bezpośrednio po wypadku powódka skarżyła się na bóle kręgosłupa lędźwiowego opasujące i promieniujące do pośladków, które to występują do dnia dzisiejszego. Ponadto u powódki utrzymuje się ciągle strach przed jazdą samochodem, który paraliżuje ją i zaburza sen oraz koncentrację.

Powódka podała, że pozwany uznał co do zasady swoją odpowiedzialność i wypłacił powódce kwotę 2.100,00 złotych tytułem zadośćuczynienia. Zarzucił jednocześnie 30 % stopień przyczynienia się powódki do skutków wypadku z uwagi na odmowę wyrażenia zgody na przyjęcie do szpitala.

Zdaniem powódki dochodzona dodatkowa kwota 9.900,00 zł tytułem zadośćuczynienia jest w pełni zasadna. Zastrzegła, że dochodzona kwota jest kwotą orientacyjną i może ulec zmianie w zależności od postępów w gromadzeniu i przeprowadzaniu postępowania dowodowego.

W zakresie roszczenia odsetkowego powódka wskazała, że zgłoszenie szkody zostało odebrane przez pozwanego w dniu 10 maja 2013 roku zatem 30-dniowy termin upłynął w dniu 12 czerwca 2013 roku.

Pozwany (...) **SE z siedzibą w R. (...)** w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwany wskazał, że w jego ocenie powództwo nie jest uzasadnione. W pierwszej kolejności wskazał, że zadośćuczynienie w wysokości przyznanej przez pozwanego tj. w kwocie 3.000,00 złotych – wypłacono 2.100,00 złotych z uwagi na przyjęte przyczynienie się powódki do zwiększenia rozmiarów szkody, co w jego ocenie, jest w pełni adekwatne do doznanej przez powódkę krzywdy i pozwala na złagodzenie odczuwanych przez nią cierpień.

Pozwany podtrzymał zgłoszony w postępowaniu likwidacyjnym zarzut przyczynienia się powódki do zwiększenia rozmiarów szkody. Fakt przypisania powódce przyczynienia się wynika z tego, że powódka w dniu zdarzenia odmówiła dalszego stosownego leczenia, a w ocenie pozwanego fakt ten miał istotne znaczenie dla długości późniejszej rekonwalescencji powódki, a także wpływ na zakres, częstotliwość obecnie zgłaszanych przez nią negatywnych konsekwencji wypadku. Pozwany wskazał, że w przypadku prawidłowego poddania się przez powódkę procesowi leczenia negatywne konsekwencji wypadku drogowego nie wystąpiłyby bądź wystąpiły w niewielkim zakresie. Stąd

też zdaniem pozwanego zasadne jest przypisanie powódce przyczynienie się do zwiększenia rozmiarów szkody w co najmniej 30%.

Pozwany zakwestionował także w całości żądanie powódki dotyczące zwrotu kosztów prywatnej wizyty lekarskiej w wysokości 150,00 złotych. ponieważ poniesione wydatki muszą być konieczne i uzasadnione. Wskazał, że powódce przysługuje roszczenie o zwrot kosztów leczenia tylko i wyłącznie gdy wykaże ona, że nie miała możliwości skorzystania z pomocy medycznej refundowanej w ramach Narodowego Funduszu Zdrowia bądź czas oczekiwania na uzyskanie pomocy medycznej był na tyle długi, że mógł wywołać negatywne konsekwencje zdrowotne u osoby oczekującej na uzyskanie świadczenia.

Odnosząc się do żądania zwrotu kosztów leczenia zastosowanego bezpośrednio po wypadku (tj. przyjazd karetki pogotowia) pozwany wskazał, powódka nie wykazała, że rzeczywiście koszt ten został przez nią poniesiony.

Sąd ustalił co następuje:

Powódka A. Z. brała udział w wypadku komunikacyjnym który miał miejsce w dniu 12 lutego 2013 roku. Powódka jechała do N. z J. P. jako pasażer pojazdu F. (...) o nr rej (...).

W pobliżu miejscowości R. na odcinku (...) pojazd kierowany przez J. P. wpadł w poślizg i zjechał do przydrożnego rowu, w którym dachował.

Po zdarzeniu powódka wyczołgała się z samochodu i gdy chciała wstać poczuła przenikliwy ból. Na miejsce zdarzenia przyjechała Straż Pożarna i karetka pogotowia.

Powódka została karetką pogotowia przewieziona do Zespołu (...) w N.. W chwili przyjęcia do Szpitala u powódki rozpoznano powierzchowny uraz brzucha, dolnej części grzbietu i miednicy oraz stłuczenia okolicy lędźwiowej.

Powódkę chciano pozostawić w szpitalu na obserwację, ale nie zgodziła się bo nie miała ubezpieczenia zdrowotnego. W związku z tym powódce został wystawiony rachunek na kwotę 470,00 złotych za wyjazd karetki jak również poradę lekarską.

W imieniu powódki Kancelaria (...) zgłosiło do pozwanego, gdzie sprawca wypadku w dniu zdarzenia posiadał obowiązkowe ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej – posiadaczy pojazdów mechanicznych, o wypłatę zadośćuczynienia w wysokości 12.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w związku z wypadkiem z dnia 12 lutego 2013 roku oraz kwoty 470,00 złotych tytułem zwrotu kosztów wizyt lekarskich, badań diagnostycznych.

Pozwany na mocy decyzji datowanej na dzień 03 czerwca 2013 roku przyznał powódce A. Z. kwotę 3.000,00 zł, które to zostało pomniejszone o 30 % tytułem przyczyniania się przez powódkę do powstania szkody ze względu na odmowę podjęcia leczenia.

Wypłacona kwota 2.100,00 złotych zdaniem pozwanego jest w pełni adekwatna do doznanej przez powódkę krzywdy i kwota ta pozwala na podjęcie terapii w celu złagodzenia odczuwanych przez nią cierpień. Przy obliczaniu wysokości zadośćuczynienia przyznanego powódce pozwany wziął pod uwagę negatywny wpływ wypadku na różnorodne aspekty życia powódki i następstwa wypadku.

W ocenie powódki przyznana kwota, przez pozwanego była rażąco zaniżona więc w dniu 02 września 2013 roku udała się do prywatnego Gabinetu Lekarskiego S. R. celem ustalenia uszczerbku na zdrowiu. W prywatnej opinii lekarz specjalista chirurg S. R. określił łącznie trwałe i długotrwałe uszczerbki na zdrowiu badanej związane z wypadkiem z dnia 12 grudnia 2013 roku na 10 % i pobrał od powódki kwotę 150,00 złotych za sporządzenie opinii.

Powódka przed zdarzeniem była osobą zdrową, w pełni sił fizycznych, samodzielną oraz aktywną. Po wypadku musiała przez około tydzień czasu pozostawać pod opieką swej matki, podjąć leczenie w O. jak również w dalszym ciągu odczuwa bóle, które ograniczają jej wykonywanie czynności wymagające pochylonej pozycji ciała np. zmywania,

gotowania itp. Powódka podczas zabawy z synem musi „zatrzymać się i odpocząć”. W dalszym ciągu posiada lęki przed jazdą samochodem. Musi zażywać dwa razy dziennie silne leki przeciwbólowe takie jak ibuprofen, tramal i inne które są przepisywane przez lekarza rodzinnego. Powódka wskazała, że największego nasilenia dolegliwości bólowych odczuwała przez okres 3 miesięcy od dnia wypadku. Zażywała również leki uspokajające na bazie ziół.

Biegły sądowy neurolog J. S. stwierdził, że powódka na skutek wypadku doznała przewlekły pourazowy zespół bólowy kręgosłupa lędźwiowego. Stłuczenie okolicy lędźwiowej spowodowało wystąpienie trwających powyżej 6 miesięcy dolegliwości bólowych związanych z przedmiotowym wypadkiem, co spełnia definicję uszczerbku długotrwałego i określił długotrwały uszczerbek na zdrowiu na 5 (pięć) %. We wnioskach biegły zaznaczył, że brak podjęcia dalszego stosownego leczenia przez powódkę nie miało istotnego wpływu na stan zdrowia i zgłaszane dolegliwości.

Powódka pomimo cierpień fizycznych doznała również uszczerbku na psychice, co przejawia się strachem przed podróżowaniem samochodem.

Biegła sądowa z zakresu psychologii E. S. we wnioskach końcowych opinii stwierdziła, że na skutek wypadku z dnia 12 lutego 2013 roku powódka doświadczyła silnego urazu emocjonalnego, który nie osiągnął jednak poziomu zaburzeń i nie spełniał kryteriów zaburzeń stresowych pourazowych ((...)). Wiązał się natomiast z reakcją podwyższonego lęku i napięcia emocjonalnego w reakcji na doświadczenie zagrożenia życia. Reakcja ta przejawiała się snami o wypadku przez okres około pół roku, lękiem podczas poruszania się samochodem jako pasażer, lękiem podczas poruszania się jako piesza, które to lęki utrzymują się u powódki do dziś. Lęk powódki nie jest jednak nasilony na tyle, by uniemożliwić jej wykonywanie powyższych czynności, w związku z czym powódka porusza się samochodem, choć unika trasy, na której wydarzył się wypadek. Lęk związany z poruszaniem się samochodami, choć jest dla powódki źródłem dyskomfortu emocjonalnego, nie dotyczy najistotniejszych dla niej obszarów życiowych, nie wpływa na nie istotnie. Biegła podkreśliła, że u powódki nie jest wymagane leczenie psychoterapeutyczne, które ze względu na swoją niedostępność generuje wysokie koszty.

Dowód: zgłoszenie roszczenia [k. 7-10], decyzja o wypłacie zadośćuczynienia [k. 11-14,49-50], rachunek z dnia 12 lutego 2013 roku wystawiony przez Zespół (...) w N. [k.15], karta przyjęć i skierowanie do poradni specjalistycznej [k. 16, 33-34], orzeczenie lekarskie wraz z rachunkiem [k. 18], karta zlecenia wyjazdu zespołu ratownictwa medycznego [k.32-32v], płyta CD z aktami szkody [k. 52], opinii biegłego z zakresu neurologii [k. 67-68, k.82], zeznania powódki A. Z. [k. 57-58], opinia psychologiczna [k. 108-111, k. 129]

Sąd zważył co następuje:

W ocenie Sądu powództwo zasługuje w całości na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie poza sporem pozostawała kwestia odpowiedzialności pozwanego (...) SE z siedzibą w R. za skutki zdarzenia komunikacyjnego z dnia 12 lutego 2013 roku, w następstwie którego powódka A. Z. doznała nie tylko obrażeń ciała ale również jak to zostało ustalone w opinii sporządzonej przez biegłą psycholog w niewielkiej części na w psychice.

Na wstępie wskazać należy, że zdaniem Sądu pozwany nie słusznie określił przyczynienie pozwanej na poziomie 30 % do skutków przedmiotowego zdarzenia. W tak ustalonym stanie faktycznym, a mianowicie opinie sporządzone przez biegłych jednoznacznie wskazują, że brak podjęcia dalszego stosownego leczenia przez powódkę nie miało istotnego wpływu na stan zdrowia i odczuwane dolegliwości.

Kwestią wymagającą wyjaśnienia pozostało zatem w jakiej wysokości zadośćuczynienie powinno zostać wypłacone przez pozwanego na rzecz powódki, uwzględniając wypłacone dotąd przez pozwanego zadośćuczynienie w kwocie 2.100,00 zł.

Rozstrzygając powyższą kwestię Sąd miał na uwadze przepisy art. 444 § 1 kc i 445 § 1 kc przy uwzględnieniu takich okoliczności jak doznany przez powódkę uszczerbek na zdrowiu – określony na 5 %, jego długotrwałość, stopień

skomplikowania i realnie odczuwany przez powódkę ból. Uraz doznany podczas wypadku z dnia 12 lutego 2013 roku przez powódkę tj. przewlekły pourazowy zespół bólowy kręgosłupa lędźwiowego naruszył sprawność jej organizmu, wywołując upośledzenie czynności organizmu na okres przekraczający 6 miesięcy. W wyniku tego urazu powódka musi przyjmować leki przeciwbólowe dwa razy dziennie oraz bezpośrednio po wypadku wymagała pomocy osób trzecich przy wykonywaniu prostych prac domowych jak również przy sprawowaniu opieki nad synem. Powódka w przedmiotowym wypadku odniosła również uraz emocjonalny. Uraz ten uwidaczniał się u powódki poprzez śnienie o wypadku przez okres około pół roku, lękiem podczas poruszania się samochodem jak i pieszo. Lęk ten u powódki występuje do dnia dzisiejszego.

W tym stanie rzeczy uznać należy, iż wypłacona dotychczas kwota przez pozwanego na rzecz powódki w wysokości 2.100,00 zł tytułem zadośćuczynienia nie rekompensuje w pełni doznanej przez nią w następstwie wypadku krzywdy.

W kwocie 10.520,00 zł wliczona jest kwota 150,00 zł tytułem odszkodowania za koszt prywatnej konsultacji lekarskiej oraz kwota 470,00 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia, które zostały poniesione przez powódkę w celu dochodzenia roszczeń od pozwanego. Powódka nie posiada specjalistycznej wiedzy, a chcąc dochodzić zadośćuczynienia skorzystała z prywatnej opinii lekarskiej. Dlatego też w okolicznościach niniejszej sprawy żądanie zwrotu przez powódkę kosztów sporządzenia prywatnej opinii lekarskiej jest w pełni uzasadnione.

W ocenie Sądu zasądzona kwota stanowić będzie odpowiednią kwotę zadośćuczynienia dla powódki za doznaną krzywdę, ból i cierpienie, spełniając przy tym swoją funkcję kompensacyjną. Kwota ta nie jest przy tym nadmierna ani wygórowana. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przy ocenie wysokości zadośćuczynienia uwzględnić należy nasilenie cierpień, rozmiar kalectwa, trwałość następstw zdarzenia oraz konsekwencje uszczerbku na zdrowiu w życiu osobistym i społecznym poszkodowanego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10.06.1999 r., UKN 681/98; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24.10.1968 r., ICR 383/68)

Uwzględniając powyższe rozważania, orzeczono jak w pkt I sentencji wyroku.

O odsetkach od powyżej wskazanych kwot Sąd orzekł na podstawie art. 817 § 1 i 2 kc.

O kosztach postępowania w punkcie II wyroku Sąd orzekł w oparciu o art. 98 kpc oraz § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490 t.j.)

W punkcie III wyroku Sąd, na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 90, poz. 254 ze zm.) w zw. z art. 98 § 1 kpc, nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 522,23 zł tytułem kosztów postępowania tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować,
2. O.. wyroku wraz z uzasadnieniem przesłać:
 - pełn. pozwanego.
3. Za 14 dni lub z apelacją.

N., dn. 24 września 2015 r.